

P. M.

Till Herr Polismästaren.

Reordrad inkomma med promemoria af konfidentiell karaktär öfver ett af ungdomsklubben Revlj utlyst diskussionsmöte torsdagen den 24. dennes kl. 8.15 p. m. i en lokal 2 tr. upp i huset n:o 17 S:t Paulogatan till hvilket medlemmar från Kamraterna, förening för Stockholms poliskonstaplar, inbjudits, för jag härmed afgifva följande berättelse:

Efter genomgången i tidningen Politiken nummen kännedom om nämnda möte, beslöt jag att där närvara, dels af nyfikenhetsintresse att få veta möta karaktär och därmed förväntade afsikten, dels att genom diskussion liksom deltagarna en uppfattning om polisens funktion och uppgift, som möjligen kunde skingra den spänning mellan polisen och arbetarklassen, som på grund af de senaste arbetardemonstrationerna uppträtt.

Mötet öppnades af en person, som kallades Nyström, och voro minnet ett 60 tal personer närvarande, däraf ett tiotal kvinnor. Sedan styrelsens förslag till dagordning, som bl. a. innehöll diskussion med inbjudna medlemmar från fören.

Kammarna, blifvit godkänd, kall nämnda Nystrom
ett anförande där han påvisade myndigheternas
ställning till öfverklassen och arbetarklassen. S. et.:
När öfverklassen utan tillstånd anordnade demon-
strationståg från restauranten Åra Harsullbarken
till Rosendal å Kungl. Djurgården för att hylla
Konung Oskar II, ledde den ridande polisen
väg, att tåget kom obhindrat fram. Men när
arbetarna ^{från möte} i Hornsbogs kage ej behåga ej behåga
de lämna platsen en och en i tåget, utan gick
i klump hem genom staden, grep ridande po-
lisen in i arbetarköpen med kugg och slag
för att skingra dem. Om arbetarna voro så far-
liga, som myndigheterna trodde, vore det en lätt
sak för dem att beväpna sig, och på grund af ar-
betarnas flertal måste polisen gå under, men på
grund af det tumult som då måste uppstå gin-
go kanske menniskor förlovade till ingen nytta,
hvarken för polisen eller arbetarna. Nystrom ansåg
vidare att så länge poliskåren rekryterades utaf
s. d. korporaler från regementena, kunde man ej
från polisens sida vänta något annat uppträdande.

En person som kallades Johansson hade där-
efter ordet och kunde ej nog framhålla hur rätt
och brutalt polisens senaste uppträdande varit, hvil-
ket gjort honom till fullständig poliskatare. Polisen
hade sedan senaste kvällen för 15 år tillbaka,
betydligt utvecklat sig för sitt barbariska yrke
och voro fullt värdiga sin uppgift, enligt öfver-
klassens begrepp. Ett par andra talare framhållde,
att polisen i Sverige vore den grymmaste i hela
världen.

Konstapel Lindström framhållt därefter hur
ensidigt och öfverdrifvet de föregående talarna
kritiserat polisen och frågade dem hur de själva
skulle handlat i dylika situationer. När stenar,

Leiteljen och andra projektören börja hagla spring iro-
nen, är det en ren själfbevaringsdrift att för sitt
fredande brukta våld. Lika lite som någon polis-
man vill försvara öfvergrepp från polisens sida, li-
ka lite vill väl de här närvarande försvara den, som
i en folkhop öfvergår till våld genom att kasta sten
o. d., och vilke Lindström bland de närvarande se den
personen, som underlät att försvara sig om han blefve
våldförd. Hvad polisens rekrytering anginge, har det
visat sig, att polismän som varit militärer visat
större själfbehållning, än polismän som kommit
direkt från civila yrken. Dessutom har polisens endast
lagar och förordningar att tillämpa och är polisens,
säfset hur den rekryteras, ej någon part mot ar-
betarna, som en del talare ville låta påskina.

Undutuknad framhåll därefter, att det alltid
 varit tacksamt att kritisera polisen. Det ingår så att
 säga i folkets uppfattning genom förvaldarna alltid
 kosta barnen med polisen. Polisens anmärkningar
 träffa lika mycket den s. k. öfverklassen, och en del
 af dessa klandra polisen på samma sätt som de
 föregående talarna ha gjort. Allmänheten reflekterar
 aldrig efter orsaken, utan skjuter alltid skulden på
 polisen. T. ex.: En hundägare får anmärkning för
 att hans hund sprungit lös i plantering. Han re-
 flekterar aldrig öfver att Öfverståthållareämbetet
 på stadsfullmäktiges begäran utfärdat sådant för-
 bud, utan påstår ogenerat att det är föreskrifvet af po-
 lisen att ha hunden. Likaledes göra arbetarna när
 de demonstrera utan tillstånd. De tänka ej heller på
 att alla demonstrationer utan tillstånd äro förbjudna
 och att polisens uppgift är att skingra dem. Det finnes
 inget yrke hvarens arbete är så utsatt för kritik som
 polisens. Om arbetarna vore mera fogliga att ställa
 sig till efterväntade polisens befallningar, skulle för-
 hållandet mellan polisen och arbetarna bli på bättre.

S. 14. : Om personen blir på gatan af polisens anhållne.
Personen i fråga kan vara fullt mykta. Folket ser då ge-
nast en öfvergrepp från polisens sida och börjar taga parti
för den anhållne genom att försöka gita honom. Den
anhållne känner sig uppmuntrad och börjar göra mot-
stånd, och det blir till slut en s.k. polisuppträde. Hvad kan
nu folkmassan med detta ingripande gjort för rent
tjänst åt den anhållne? Ja, dels för den anhållne plikta
för motstånd, dels för någon eller några af den anhållnes
partitagare för sitt uppträdande, hvilket aldrig behöft in-
träffa om polisens fått sköta sin tjänst i fred. Hvad skulle
de närvarande säga om de i sitt arbete blefvo utsatta
för dylikt?

På väl förenämnda Nyström som Johansson hade
därpå ordet och medgifva villigt polisens svåra tjänst,
och att arbetarna såu ofta voro skulden till de af omg och
livsförhållanden, men ansågo de, att
om en stor del af karens är kumar, är dock systemet och
befordringsförhållandena sådana, att de uppmuntra
en del polismän till brutalt för att vinna befordran.
Då hade nämligen vid de senaste kravallerna viest sig,
att befälut jänte detektiverna och ridande polisens alltid
framträdde värt. De uttalade sig för, att polisens tjänst
från arbetarnas sida ej skulle försvaras, utan hvarje po-
lisman skulle bedömas efter sina gärningar.

Efter diskussionens slut vid kl. 11.15 tiden e. m. aflägs-
nade vi 3 polismän m. Mötet fortsatte att behandla
öfriga frågor på dagordningen. Fullständig parlamen-
tarisk ordning var rådande hela tiden vi voro när-
varande.

Stockholm den 29. maj 1917.

E. H. Olsson

Polisman i nr. 376, 7. Polisdistriktet